

Fuglen

Da det ringede på døren, skød hjertet op i halsen på hende. Det var op ad formiddagen, og det måtte være dem. Nu kom de. Hun sad musestille på sengen, som om de kunne høre hendes vejtrækning ude fra vejen. Sekunderne slog som et læderhjerter i værelset. Dum dum dum. Ringeklokken igen, ligesom hårdere. Og én gang til, længe.

Hun var holdt op med at trække vejret i maven, og nu var alt indeni stivnet. Hendes blik var standset på væggen, hun stirrede lige gennem den for at skyde børnene udenfor væk. Ud i deres fjerne, glade verden.

Hun ventede i nogle minutter. Havde de opgivet? Med sammenbidte tænder listede hun hen mod entreen. Blev stående i døråbningen, så hun kunne se indersiden af entredøren. Kattelemmen og de gamle, halve klistermærker og kædelåsen. Fem sekunder mere, og stadig ingen lyd.

Hun mærkede halsen slippe, så fungerede hendes lunger igen, og følelsen kom tilbage i hænderne. For en sikkerheds skyld blev hun stående, fem sekunder, ti sekunder, tyve sekunder, med øjnene på døren og med nerverne ligesom brændende tændte inde i ørene, klar til flugt.

Der kom stadig ikke nogen.

Hun listede på strømpesokker hen til soveværelset, hvor hendes mor lå og sov. Hun skubbede døren så langt op, at hun kunne presse sig sidelæns ind.

Moren sov tungt efter biografturen aftenen før. Hun havde taget sovepiller, fordi hun havde så svært ved at falde i søvn, når der var sket noget. "Der var nogen til venstre for os, der holdt øje med os", havde hun sagt. Og bagefter havde hun brug for en lille pille at falde ned på.

Datteren gik ud i køkkenet. Der stod et gammelt franskbrød og syltetøj på en stak duge ved køkkenvasken, og hun ristede en skive og satte sig ved spisebordet med mobilen. Nu var de i hvert fald gået deres vej. Lodseddelsælgerne havde jo kun én rute hver, det var slet ikke ligesom fastelavn, hvor der kom mange børn, og hvor man skulle passe på hele dagen.

- God lørdag morgen, sagde hendes mor.

Hun stod i døråbningen med pudeaftryk på kinden og så groggy ud.

- Har du sovet godt? hviskede datteren.

Moren nikkede og satte vand over til kaffe og satte sig på den eneste tomme taburet i køkkenet. Bag hende tårnede urtepotter og urtepotteskjulere sig op. Hun tændte en cigaret.

- Er det en god nok dag for dig? sagde datteren forsigtigt.

- Der er et loppemarked, jeg nok lige smutter om på, sagde moren.

Datteren nikkede. I et lille sug forsvandt smagen i franskbrødet. Der var kun form og farve og dej i halsen. Datteren så ned og tyggede videre.

- Det lyder da godt, sagde hun stille.

Da moren havde drukket kaffe og taget dynejakken på, gik hun. Så snart hun var væk, skubbede datteren døren til sin mors gamle syrum op. Det knistrede, da stakken af aviser og ugeblade fra 70'erne gled baglæns, og en ledning fra en lampe faldt ind over dørkarmen. Hun masede sig ind mellem flamingokasserne med cigaræsker og askebægre og fandt posen med kakaomælk. Hun drak næsten en halv liter i ét hug.

Så ringede det på døren. Hun trykkede kakao-kartonen ind til brystet. Uden at røre sig. Fuck. Fuck. Havde de ikke givet op? Hendes mor ville aldrig ringe på. Det klirrede i dørristen, det ringede igen. Døren blev skubbet op.

- Hallo? råbte en mand, - er der nogen hjemme?

Det kunne ikke være en af lodseddelsælgerne. De ville ikke gå ind selv.

Hun krampede sig sammen. Udenfor i haven var himlen skarp ovenover campingvognen, der var fyldt fra gulv til loft med aviser. Der lød skridt.

Hun så op i loftet. Væk. Så standsede skridtene og døren til værelset blev skubbet op.

- Er her nogen?

En mand i arbejdsbukser stak sit hoved ind. Han havde håret trukket tilbage i en grånet hestehale, og over hans kind løb et aflangt, lyserødt ar.

- Hvem er du? sagde datteren uden at røre sig.

- Elektrikeren, sagde manden, - jeg troede ikke, der var nogen hjemme. Så jeg gik bare ind som aftalt.

Manden tog sin telefon frem.

- Der står her: "Haster. Lys i køleskab repareres. Døren er åben, og kunden er muligvis ikke hjemme".

Hun rystede vildt på hovedet.

- Der er ikke noget galt med vores køleskab!

- Øhh, bor der ikke en Eva Kvist her? spurgte manden.

- Jo, det er min mor. Men jeg er hundredetusinde procent sikker på, at der er sket en fejl. Det ved jeg bare. Hun har ikke ringet efter nogen. Så bare gå.

Værelset drejede rundt om hende, mens sekunderne tikkede ind. Manden blev ståede i døren. Stilheden lød som dybe, indvendige klokker.

- Jeg kigger alligevel lige på det køleskab, sagde manden, - måske har din mor bare glemt at sige, at jeg kom.

Hun greb hårdt fat i døren.

- Det må du ikke! råbte hun, - min mor...

Men manden var allerede ude af værelset. Hun hørte ham kante sig forbi de propfyldte reoler med gamle dukker henne ved køkkendøren. Hun hørte ham standse i køkkenet. Hun hørte ham blive helt, helt stille.

- I har mange ting, sagde han, da hun dukkede op bag ham. Hans stemme lød flækket indeni.

- Ja, og hvad så?

Han vendte sig om og så på hende, som om han ledte efter noget dybt inde i hende.

- Du skal ikke røre ved vores køleskab! sagde hun. – Det fungerer helt fint.
Hun skubbede sig forbi ham og kantede sig gennem stablerne af ugeblade og gammelt tøj helt hen til køleskabet. Hun stillede sig foran det, som var det et barn, hun skulle beskytte.
- Jeg er ligeglad med, hvad der står på din telefon, sagde hun, - og vi skal ikke have noget repareret.
Manden gned sig på hagen.
- Okay, sagde han.
Han slap hende med blikket og nikkede. Han så ned.
- Kan din mor egentlig godt lide gamle ting? sagde han.
- Ja, sagde hun.
Han kiggede op igen. Hun hviskede:
- Hun er samler.
- Det kan jeg se, sagde han.
- Jeg vidste slet ikke, at elektrikere arbejdede om lørdagen, sagde hun. – Gør I altid det?
Han smilede til hende:
- Ja, hvis det er vigtigt. Lad mig nu lige se på det lys.

Det var ikke, fordi datteren selv ville det, at hun trådte væk fra køleskabet. Det var bare kroppen, der trak sig. Hun stod i hjørnet og så, at han tog i håndtaget.

Køleskabet gik op med et svup. Stanken af alder og død strømmede ud i køkkenet. Mørket indefra væltede frem. Datteren fulgte manden med øjnene. Han lod blikket glide hen over barbi dukkerne på den nederste hyld. Bamserne i køkkenlågen. Lysestager, askebægre, tinsoldater. Anders And-bladene i grøntsagsskuffen, gemt under garnnøgler. De rådne æg pakket ind i viskestykker.

Den døde solsort, der lå med køkkenrulle om brystet i den åbne madkasse.

Elektrikeren så længe på madkassen, før han tog den ud. Han stod tavs med den i hænderne. Datteren så hans hals bevæge sig.

- Samler din mor på døde fugle? sagde han.
- Nej, hviskede hun. – Det er bare en, hun passer på. Fordi det er en barnesolsort. Hun tror, den kan blive levende igen.
Datterens øjne var blanke.
- Din mor er et godt menneske, sagde elektrikeren.
Han satte madkassen fra sig.
- Du må ikke sige det til nogen, sagde datteren.
- Selvfølgelig ikke. Hvis du ikke vil have det, sagde han.
- Det vil jeg ikke, sagde hun.
Elektrikeren åbnede køleskabet helt op og stak hånden forbi viskestykkerne ind bag lågen. Pludselig virkede lyset igen.
- Der kan man bare se, sagde han. Det var nok madkassen, der trykkede på kontakten.

De stod lidt ved køkkenbordet og kiggede på fuglen.

- Jeg tror, din mor bliver glad, hvis vi begraver den, sagde elektrikerens. - Skal vi ikke finde et sted udenfor?

Han tog den op, og de gik ud i haven. Pigen sagde ikke noget. Han havde madkassen tæt på maven, han bar den i begge hænder som en fin skål. De banede sig vej gennem bunkerne af campingstole, krukker og sække med tøj.

- Hvor skal det være? sagde han. - Kender du et smukt sted?

- Måske i parken derovre, sagde hun.

De gik over vejen og kom til en plæne, der strakte sig ned mod den lavere del af byen.

- Det er et flot sted, sagde manden, - og her er udsigt til hele himlen.

Datteren så det. Skyerne drev som flydende iskapper ind over solkuglen og flettede sig sammen i nye figurer.

- Din mor kunne vist ikke ønske sig et bedre sted til sin barnesolsort, sagde manden. - Kom. Hjælp mig med at grave et hul.

De gravede, til hullet var på størrelse med en stor knytnæve. Så løftede manden fuglen ud af madkassen og lagde den til rette i graven med hovedet og brystet mod solen.

- Så den er klar til at vågne i fuglehimlen, sagde han.

Da de kom tilbage til huset, sagde manden:

- Nu kører jeg. Og bare rolig. Jeg siger ikke noget til nogen.

Hun stod på fortovet og kiggede efter ham, da han kørte. Så gik hun ind i køkkenet. Hun stillede sig foran køleskabet og ventede. Hun lagde hånden på det. Hun åbnede det.

Stille og roligt begyndte hun at tømme hylderne. En efter en løftede hun bunkerne ud. Maden, legetøjet, porcelænet. De jordslåede viskestykker.

Da køleskabet var tømt, vaskede hun alle hylderne og glaspladerne rene. Hun smed de rådne ting ud og satte resten på plads. Hun satte det smør og syltetøj, der ikke havde været plads til før, ind i lågen. Hun hentede en kakaomælk og stillede den der, hvor madkassen havde stået.

En time senere hørte hun skridt ude ved trappen. Hun satte sig ved bordet og kiggede nervøst på moren, da hun trådte ind i køkkenet. Hun havde en lampeskærm og en fyldt stofpose med.

- Hej, mor, sagde hun.

Moren satte skærmen fra sig og tændte en cigaret.

- Jeg har lige ordnet lidt i køleskabet.

Hun fulgte morens mindste bevægelse. Moren tog et hiv af cigaretten og gik hen og åbnede det.

- Aj, hvor fint! Hvor er du sød! sagde hun.

Hun tog kakaomælken ud af lågen.

- Så skal vi da have et glas kakao, vi to.

Hun hældte op til dem i to beskidte kaffekopper.

- Jeg har jo også begravet din fugl, mor.

En skygge drev som et mørkt atlas hen over morens ansigt. Hun nikkede.

- Den ligger et rigtig fint sted, hviskede datteren.

Moren smilede. Hun begyndte at tømme stofposen fra loppemarkedet.

I det samme lettede en fugl på himlen langt borte. Datteren så det. Hun ville sige det til moren: at det var solsorten, der fløj op fra graven, men moren var allerede på vej væk. Så vendte datteren sig om. Det gjorde ikke noget. Hun beholdt det for sig selv, sammen med manden, der var kommet.

Hun beholdt det hele for sig selv på det smukke sted indei, hvor ingen andre kunne tage håbet fra hende.